

Gozdič je že zelen . . .

Otožno.

Narodna. — Zapisal Janko Žirovnik.



Go-zdič je že ze-len, trav-nik je raz-cve-ten, pti-čki pod ne-bom ve-
Pti-čki, jaz vprašam vas, al' bo kaj skor' pomlad, al' bo kaj sko-raj ze-
Pomlad že pri-šla bo, k'te-be na svet' ne bo, k'te-be b'do dja-li v to



se-lo po-jo, pti-čki pod ne-bom ve-se-lo po-jo.
le-na po-mlad, al' bo kaj sko-raj ze-le-na po-mlad?
čr-no zem-ljo, k'te-be b'do dja-li v to čr-no zem-ljo.

Rešitev novoletne zastavice v podobah v 5. številu.

*Novo leto spet podaja nam rokó
in pelje mnogo neznanih dobrih
in slabih darov s seboj.*

Dobili smo samo eno rešitev, in sicer nam jo je poslala Milka Kaiserjeva iz Dravogradu, ki je tudi prejela zadnjič najavljeno darilo. — Danes razpisujemo: Manica Kommanova, Narodne pravljice in legende.

USMILITE SE PTIČICI!

Letošnja kruta zima ima bogato žetev tudi med krilatimi pevci, med ubogimi ptičicami, ki so nam tako dobre, mile in zveste prijateljice. Kakor nas, tako zebe tudi ptičice — ali pa še bolj. Človek si pomaga kakorkoli, ptičica si ne more. Eno samo obleko ima, pa še to ji razpiha burja, ki jo reže do koščic. — Vemo, da imate dobra srca, zato ste že sami po sebi storili, kar se da storiti dobrega v tem težkem času, ne da bi čakali na opomin in poziv. Zrnja in krušnih drobtinic sipljete in potresate ptičicam v hrano, da je vse živo ob hišah in pod okni — tudi v hudi zimi skromno pogrnjena miza lačnim živalcam v uteho! Prav je tako!

PREMETENI VRABEC.

Nobenega strašila v prosu se ni več bal. Tovariše je hujskal, da je človekova pre-

tkanost le prazen strah. Na pobeljenem loncu je čvkal sam, s kljunom pa poganjal na palici se vrtečo deščico.

Na sredo njive postavljenemu možu je zletel na klobuk, s klobuka na omelo v roki, z omela v proso.

Gospodar ga je slednjič sam počakal sredi njive s klobukom in omelom in kot strašilo neroden, zato je pa vrabec zložno zobal proso na koncu njive. Končno postavi moža na sredo, sam ostane na koncu. — Tu je stari »stric«! Tam je njegov »brat«! se zadere vrabec in sifrta na pokrivalo strašilu-»bratu«. Klobuk se razkroji na dvoje in požre vrabca.

Gospodar je bil namreč v strašilo skril avtomat (stroj), ki ga je vrabec sam sprožil s svojo težo in zdihoval zaman: Oh! Pretkan — pretkan je le človek, ki vedno izumlja nove in nevarne zvijače.

Ivo Trošt.

